

Неки на друштвеним мрежама тврде да је инцидент испред новосадске Бановине изрежиран у напредњачкој кухињи апсурда, односно да се Мирко Павлов, “дека” – како му тепају таблоиди – није случајно задесио ту током окупљања грађана који су одавали почаст жртвама надстрешнице, блокирајући раскрсницу на углу Булевара Михајла Пупина и Стражиловске улице. Наводе и доказе за ту тврдњу, а не може се рећи да се таквих ствари нисмо нагледали током свих ових година протеста, када су, је ли, “зли блокадери” спречавали “бакице” да оду на терапију или да тетке на самрти однесу чудотворни лек. Но, то одиста није важно: да ли је инцидент на неки начин фабрикован или је тек искоришћен за још један политички ријалити шоу у изведби владајуће странке. И једно и друго је могуће.

Бранка Лазих новинар Информ

**ИНФО
ЈУТРО**

ИНФОРМЕР У ДОМУ ДЕКЕ КОЈЕГ СУ ПОЛИЦАЈЦИ

по свету, опањавају Србију и траже санкције.

Свакако ће у цунамију политичких догађаја и квазидогађаја и овај врло брзо прекрити “рузмарин, сњегови и шаш”. Многи ће га заборавити и пре него што овај број “Времена” буде на киосцима. Најдуже ће га памтити полицајац Синиша Машић и његова породица. Машић је суспендован на правди бога, и није први, а вероватно ни последњи, који је надрљао јер је учинио нешто што се није свидело режиму или пак само зато што је радио

свој посао на погрешном месту у погрешном моменту. Поставши тиме идеална жртва која је принесена богу јефтине пропаганде, за једнократну употребу.

Надати се да ће у судском поступку полицајац остварити своја права, јер је његова суспензија – види се то гледајући и са оне стране Месеца – противзаконита. Врло је вероватно да ће добити и некакву сатисфакцију, не само због тога што ће суд евентуално радити по закону већ и стога што то напредњаке неће одвећ интересовати. Они су из читаве ове приче извукли оно што су хтели да извуку, а њихове противзаконитости свакако плаћају грађани. Машић није ни први ни последњи који је стављен на њихов “стуб срама”, онако узгред.

*фото: инстаграм/маја.гојковић БИЗАРНИ ПРОТЕСТ ЗА ВРХ НОВОСАДСКИХ
НАПРЕДЊАКА: М. Гојковић, М. Вучевић...*

ШТА СЕ ЗАПРАВО ДЕСИЛО?

Хајде да препричамо шта се заправо десило на раскрсници. Све се то лепо види на снимку који је кружио интернетом, а који су грађани шеровали у фазону – ево како то изгледа када полиција ради свој посао. Грађани су блокирали наречену раскрсницу, а

онда се ту појавио “дека” Павлов и почео да не контролише свој агресивни карактер, односно да напада и вређа демонстранте. Један “блокадер” му је одговорио сличном мером, али га је други зауставио како не би дошло до физичког контакта. Полицајац Машић и његов колега су Павлова, што је и логично јер је он продуковао инцидент, “изоловали” и легитимисали. Он је, међутим, у својој борби за државу а против унутрашњих непријатеља, наставио полицајцима да говори свашта нешто што није прикладно за поновити. Изреволтиран полицајац га је мало одгурнуо... И ето повода за лудило без граница.

У збитије се промптно укључила “легендарна” невладина паравојна организација за специјалне операције под називом Центар за друштвену стабилност, позната по томе што у својим документарним емисијама прави спискове издајника спремних за одстрел. И којој би боље било да што пре назив промени у Центар за диктатуру, пре него што се неко други тога досети. Позвао је ЦЗДС грађане да се окупе испед централне новосадске полицијске управе како би исказали бунт због полицијске тортуре над Павловом. Тражи успут да полиција под хитно обустави “блокадерско насиље”, односно да хапси, бије, ако треба и убије (да парафразирамо министра информисања) свакога ко дигне глас против режима.

Грађани се нешто баш нису одазвали овом скупу вршетећег парадокса, али су зато ту били напредњачки активисти, предвођени формалним председником СНС-а Милошем Вучевићем, Мајом Гојковић, која обавља непријатну дужност председнице непостојеће покрајинске Владе, као и Жарком Мићином, за кога неки медији тврде да је градоначелник Новог Сада. Вучевић је Машића назвао “пријатељем блокадера” и тражио да се стане на пут “блокадерском терору”.

Док је скуп трајао, стигло је саопштење МУП у којем се наводи да је против оба полицајца покренут дисциплински поступак, а да је један он њих и суспендован. Наводи се да је идентификован и саслушан и тридесетоосмогодишњи Новосађанин који је одговорио на “декичину” вербалну агресију, и да ће његов случај бити предат тужилаштву.

У овај циркуски комад укључила се и ненадлежна институција звана Александар Вучић, која увек делује у садејству са “Информером”. Вучић се извинио “декици”, потпуно фрапиран због “тортуре” кроз коју је прошао. Остала је институција буквално без речи, бар који минут, али су онда оне опет наишле. Поручио је “декици”: “Молим да и мени опростите и целој нашој држави, а нама остаје да се боримо против сопствене ароганције и бахатости, бахатости многих наших људи из различитих разлога и мотива”,

навео је он.

Такве речи, не дај боже, није упутио девојци којој су напредњачки активисти смрвили вилицу и које је он прогласио “јунацима” или, рецимо, Лазару Динићу, којем су исти недавно разлупали лобању.

После протеста, у посету породици Павлов у Сремским Карловцима пристигао је Милош Вучевић. Био је то емотиван сусрет препун загрљаја. Као када унук посећује деду који се управо вратио са Солунског фронта, стицајем околности жив и здрав. Све су ово, наравно, забележиле безмало све таблоидне камере ове земље.

ШТА ЈЕ СМИСАО ОВЕ БУДАЛАШТИНЕ?

Иако нам се чини да смо на све навикли и да нас ништа више не може изненадити, мора се признати да нас напредњачки режим понекад ипак успева оставити у раскораку, баш без речи, као у случају “декице-Солунца”. О оваквим властима написане су безбројне књиге, снимљени филмови, још пре нове ере дефинисан је појам који означава сличан облик дегенерације демократије – охлократија, Орвел је онолико нацитиран – али све ово није довољно да би се обухватио феномен “вучићизам”. Свакако не због тога што режим избацује креативне идеје на које се не стигне одговорити, него зато што своју безидејност и бахатост доводи до све удаљенијих граница бесмисла. Ваљда да бисмо предвидели шта ће следеће урадити, треба да будемо под снажним утицајем лоше шљиве комбиноване са кокаином. Не може пристојан човек ни у најоностранјим сновима замислити шта је све у глави напредњачком “креативном тиму”.

Тачно је да је режим избезумљен, да губи тло под ногама, да не зна где удара и да баца удице на све стране надајући се да ће се нешто упецати, те да су му од политичких алата остале тек огољена сила, застрашивање и најпримитивнија пропаганда. Ипак, не треба га потцењивати. Колико год била истрошена и доведена до парадокса, у овом свеопштем хаосу и даље постоји стратегија која код дела становништва и даље “пали”. То је онај део становништва за чију се душу режим бори, који му евентуално може обезбедити изборну победу, уз оне који се налазе у пирамиди корупције или су уцењени, све са оним што се успе покрасти.

Стратегија је она иста радикалска које смо се нагледали деведесетих, из ратног периода. Да парафразирамо Милошевића, можда не знају да раде, али зато знају да ратују. Радикали, елем, једино знају да ратују и да буду бескрајно охоли, па у политици користе ратне обрасце, доживљавајући противнике као непријатеље које треба уништити. Не јебу они два посто женевске конвенције и лепе манире!

Шта би дакле била главна порука играказа? Није Машић једини полицајац који је суспендован јер је радио свој посао по закону, не обазире се на то ко је онај ко ремети јавни ред и мир. Прошле је године суспендован полицијски службеник који је привео једног од оних који су направили инцидент у Футогу, гађајући жутом фарбом чланове групе “Београдски синдикат”, која је у овом новосадском предграђу свирала у знак подршке грађанима у бунту. Наводно је чак и један шеф новосадске полиције (један од шест смењених за кратко време) одлетео јер, сходно процени одозго, није према “блокадерима” био баш онако суров како се то од њега очекивало.

С друге стране, сви они полицајци који су, заједно са неидентификованим капуљачастим лицима, тукли студенте и грађане, не само да нису смењени него су и напредовали. Сетимо се особности по имену Кричак, поред других. У том смислу, овај циркус је имао јасан циљ: да изврши додатни притисак на полицијске службенике. Као што власт не ради готово ништа осим што изводи керефеке које ће јој омогућити да по сваку цену сачува позицију, тако се и од полиције очекује да се не бави ничим другим осим да бије студенте и побуњене грађане, односно да функционише као режимска преторијанска гарда.

Полицајци се стављају пред избор: или да беспоговорно спроводе наређења која су у супротности и са овдашњим и са божјим законима, или да остану без посла и “фине плате”. Ми вас хранимо, ми вам дајемо јефтине станове, омогућавамо вам разне “шеме”, па онда ћутите и трпите! Познаваоци прилика у новосадском МУП – а вероватно ни другде није битно другачије – тврде да полицајци у последње време не смеју да дирају ни обичне уличне криминалце, попут џепароша, јер се често испостави да су и они део напредњачке пирамиде, односно заштићени појединци.

Сличан притисак се врши и на друге институције, али је полиција у овом погледу на најјачем удару. Она мора бити потпуно послушна, не смеју се ни наслутити дисонантни тонови. Из угла напредњака она вероватно представља најважнију алатку у очувању власти по сваку цену. Опет, они који познају прилике кажу да полицајци због свега овога нису баш пресрећни, али да ћуте – ћуте!

АЛИ ТО НИЈЕ СВЕ

Али то није све. Овим се не исцрпљује смисао ове и сличних режимских позоришних представа, усмерених ка оном делу јавности које верује у све завере овог света и којем чињенице не значе ама баш ништа. Већ смо рекли да напредњаци у мирнодопској политици користе обрасце ратне пропаганде, која – узгред буди речено – по дифолту води снажним поделама у друштву. Ако су у нечему успели, онда су успели у томе да друштво не само да се не слаже око мишљења већ губи основу за разговор о чињеницама. Нећемо сада да користимо термин “грађански рат”, јер томе није ни време ни место.

Ради се о стратегији изврнуте стварности, односно о “инверзији жртве и починиоца”, у којој актер који врши насиље или неправду себе представља као жртву. “Декица”, како му, је ли, тепа режимска пропаганда, постаје симбол “обичног грађанина”, наводне слабашне жртве која се нашла на удару “блокадерског”, непријатељског терора, здруженог са полицијском бруталношћу. То што је све то евидентна будалаштина, нема везе.

У ратним условима овакви наративи служе као увод у нови талас агресије, који се потом приказује као нужна реакција. Сетимо се оних фразетина из деведесетих: непријатељ је насрнуо, а онда смо ми у контранападу заузели њихове територије и држали “стратешке тачке” које спречавају наредни напад душманина. Дакле, ово је најава за нови талас одмазде, која се већ спроводи свуда наоколо, паралелно.

Пропаганда увек игра пре свега на емоције, па се у том оквиру пропагандно приказују немоћне жртве – деца и старији људи. Зато је за ову игранку “декица” напредњацима легао ко будали шамар.

Ту су и познати историјски наративи о томе да смо “ми увек (били) жртве”. Напредњаци су, откако су дошли на власт, у својој пропаганди стално под ударом здружених нечасних сила овог света, али и интергалактичког антисрпства: пре свега Запада, околних држава које ништа друго не раде него се труде да Вучићу “запрџе чорбу”, затим “злих тајкуна” и других унутрашњих непријатеља, од којих су неки плаћени а неки залуђени. И сам “декица” ће у том кључу рећи да му је жао студената јер су их неки зли

људи “узели под своје”.

ОРУЖЈЕ ЗА ИСТОМИШЉЕНИКЕ

Квазидогађај је усмерен, како рекосмо, ка оном делу јавности којем је током свих ових година извршена пропагандна операција на отвореном мозгу, а која је директни наставак пропаганде деведесетих. То је и оружје за напредњачке пропагандисте испред продавница где се испија пиво, те на славама и сахранама. И томе служи ова врста пропаганде. А да може да буде успешна, доказ је актуелна, у приличној мери забетонирана перцепција ратова деведесетих.

Постоји чувена карикатура на којој један старији човек одговара кћерки која га упозорава да то што чита јесу лажне вести. Он вели: како лажне када тврде управо оно што ја мислим?! Дакле, колико год било апсурдно и бесмислено, људи прихватају извртања или тумачења чињеница на начин која се ослања на њихова формирана уверења и емоционалне ставове. То је проблем са којим се суочава савремени свет и који погодује аутократијама и будалетинама на власти: склоност да прихватамо информације које потврђују оно у шта већ верујемо, а одбацујемо или релативизујемо оно што га доводи у питање. Људи тешко мењају мишљење а истовремено воле да су “на правој страни”: стога им се сервирају наративи који их приказују као жртве или као морално оправдане. Такви наративи делују “истинитије” јер се уклапају у слику коју већ имамо о себи и свету, макар се из дрона видело да се и не сусрећу са истином. Циљ је да се део јавности поистововети са “деком”.

Психолози, узгред, говоре о моделу познатом под именом ДАРВО – Дену, Аттацк, Реверсе Вицтим анд Оффендер. Подсећа нас на то један саговорник. Каже, најпре се оптужбе негирају, затим се нападају они који их износе, а на крају се улоге преокрећу тако да оптужени постаје жртва, а критичар агресор. Ово је термин који се користи у психологији насиља, али и у политици која се заснива на насиљу. Звучи познато, зар не!

ШТА ЋЕ БИТИ ПОСЛЕ?

Углавном, напредњаке не треба потцењивати, али ни прецењивати. Трче они свој почасни круг, нема у то сумње, само је питање колико ће велику штету још направити

држави, друштву и грађанима. Колику ће цену Србија платити да се ослободи овога што јој се накачило на врат. Сваким својим потезом шире страх, али и знатно повећавају број противника и критичара. Случај Мађарске је показао да се сличан, много озбиљнији режим, очас посла може издувати као пробушен балон. У ствари, не очас посла, него уз велики труд. Али кад испуше, оно баш испуше! Радикали су изгубили све ратове, ал’ још воде рат! Нема сумње да ће изгубити и овај.

У Мађарској се тренутно води расправа о томе како приступити грађанима који су жртве Орбанове пропаганде и који су веровали да он једини штити Мађарску од спољашњих и унутрашњих непријатеља. Те да ће буквално истог дана када он падне са власти Украјинци ујახати у Будимпешту. Као да немају паметнија посла!

А то није једноставно питање. Наиме, људи који живе у паралелној, режимски креираној стварности, неће тек тако, када се суоче са истином која је у супротности са оним у шта су годинама веровали, променити мишљење. Прво ће негирати или релативизовати чињенице како би сачували слику о себи и “својој страни”. Онда ће кривицу пребацити на појединце из својих редова и на околности. У питању је дуготрајан и трауматичан процес, али који мора да буде изведен до краја како нам се никада више не би десио Вучић, или такво шта.

(Време)